

„O gosjes Let.... zwiegt er maar over....” riep Ciel met een huiveringsgebaartje.

„’t Is toch immers maar onzin,” sprak Letje met een lachje en dan tot Jan: „Verbeeld je, noe schreef Tante Aleid, dat Simon trouwplannen zou hebben met een mevrouw Steenbak of zoo iets. Hoe kommen ze daar noe toch an?”

„Nee, je zeit het niet goed Let....” verweet Ciel. „Tante Aleid schreef, dat dat in Middelburg algemeen verteld wordt. En zie moet een dochter zien van dat groentezaakje van Wies op de Burgt.”

In Jans smalle oogen flikkerde iets. „Ouwe wuivenpraatjes....” schamperde hij. „Ik begriep niet, dat tante Aleid zich er niet te goed voor acht om zulk booiengekles over te brieven.”

„Heb ik ook al gezeid,” stemde Letje in.

„Jawel, maar juist omdat zie ’t schriefft” sprak Ciel, die nu ging zitten „dienk je onwilkeurig.... je noemt geen koe bont....ee?”

„Simon zal z’n verstand wel gebruiken,” sprak Jan.

„Hij is ’t er mee op Domburg gezien, dat weet je toch, ee?” vroeg Letje zacht.

„Dat weet ik,” antwoordde Jan strak.

De beide zusters wisselden weer een blik.

„Afijn ’t zijn onze zaken niet, oor,” sprak Letje dan „maar we zeien, we motten toch eens aan Jan vragen.... je stelt er dan toch belang in, ee?”

Jan gaf geen antwoord, knikte even wat vaag, schoof met den rug van een paar zijner magere lange vingers het schaalte met beschuitjes naar haar toe.

Ze namen er elk weer een, mummelden het zwijgend op.

De beide zusters waren vrijwel eender gekleed in zwarte halfzijden japonnen met witte ruches aan de hals en aan de polsen; in heur ooren fonkelden groote briljanten, Letje droeg een diamanten broche en onder Ciels kin was een in goud gevatte roze camée; voor de smalle ongewelfde bovenlijffjes hing bij ieder de driedubbele guirlande van een fijn gouden schakelketting, welke eindigde in den ring van een klein plat horloge, dat weggestoken was tusschen de haakjes van het japonlijffe.

In haar kleine platte gezichtjes, met de ronde rooddooraderde wangetjes en de gegroefde kinnetjes, waaruit prikkelige zwarte en grijze haarbosjes piekten, stonden de spitse neusjes grappig eigenwijs naar voren, tusschen de kippige groenblauwe oogjes, met daarboven de blonde wat verbaasd hooge wenkbrauwen.

Toch waren er nog wel zooveel afwijkingen in de twee gezichten onderling, dat de gelijkenis niet eens opvallend zoude zijn, indien ze ook niet eender gekleed waren en ze eveneens het grijzende haar niet op precies dezelfde wijze, strak naar achter getrokken, droegen, welk kapsel eindigde in een